Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1346/2000

af 29. maj 2000

om konkurs

(EFT L 160 af 30.6.2000, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►**M1**	Rådets forordning (EF) nr. 603/2005 af 12. april 2005	L 100	1	20.4.2005
►**M2**	Rådets forordning (EF) nr. 694/2006 af 27. april 2006	L 121	1	6.5.2006
►**M3**	Rådets forordning (EF) nr. 1791/2006 af 20. november 2006	L 363	1	20.12.2006

Ændret ved:

►**A1**	Akt vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union	L 236	33	23.9.2003

Berigtiget ved:

►**C1** Berigtigelse, EFT L 49 af 17.2.2007, s. 36 (603/2005)

▼B

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1346/2000

af 29. maj 2000

om konkurs

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c), og artikel 67, stk. 1,

under henvisning til Forbundsrepublikken Tysklands og Republikken Finlands initiativ,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den Europæiske Union har sat sig som mål at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

(2) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at grænseoverskridende insolvensbehandlinger kan afvikles rationelt og effektivt. Vedtagelsen af denne forordning er nødvendig for at virkeliggøre dette mål, som henhører under det civilretlige samarbejde som omhandlet i traktatens artikel 65.

(3) Virksomhedernes aktiviteter har i stadig stigende grad grænseoverskridende virkninger og er derfor i stadig større omfang underlagt Fællesskabets retsregler. Eftersom sådanne virksomheders konkurs også har betydning for det indre markeds funktion, er der behov for en fællesskasretsakt, som foreskriver en samordning af de foranstaltninger, der skal træffes vedrørende en insolvent skyldners aktiver.

(4) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at parterne ikke tilskyndes til at overføre aktiver eller tvister fra én medlemsstat til en anden for at forbedre deres retsstilling (»forum shopping«).

(5) Disse mål vil ikke i tilstrækkelig grad kunne virkeliggøres på nationalt plan, og det er derfor berettiget at gennemføre en foranstaltning på fællesskabsplan.

(6) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet bør denne forordning begrænses til bestemmelser om kompetence til indledning af insolvensbehandlinger og afgørelser, som følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i nær forbindelse hermed. Endvidere bør denne forordning indeholde bestemmelser om anerkendelse af sådanne afgørelser og om den lovgivning, der finder anvendelse, og disse bestemmelser bør ligeledes være i overensstemmelse med ovennævnte princip.

([1]) Udtalelse afgivet den 2. marts 2000 (endnu ikke offentliggjort i EFT).
([2]) Udtalelse afgivet den 26. januar 2000 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

▼B

(7) Konkurs, akkord og andre lignende ordninger er undtaget fra anvendelsesområdet for Bruxelles-konventionen af 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager ([1]), som ændret ved konventionerne om tiltrædelse af nævnte konvention ([2]).

(8) For at virkeliggøre målet at forbedre effektiviteten af insolvensbehandlinger med grænseoverskridende virkninger er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om retternes kompetence, om anerkendelse og om den lovgivning, der finder anvendelse på dette område, fastlægges i en fællesskabsretsakt, som er bindende og gælder umiddelbart i medlemsstaterne.

(9) Denne forordning bør finde anvendelse på alle insolvensbehandlinger, uanset om skyldneren er en fysisk person eller en juridisk person, en forretningsdrivende eller en privatperson. De insolvensbehandlinger, som er omfattet af denne forordning, er opført i bilagene. Insolvensbehandling af forsikringsselskaber og kreditinstitutter, investeringsselskaber, som ligger inde med tredjemands kapital eller værdipapirer, samt investeringsinstitutter bør undtages fra denne forordnings anvendelsesområde. Sådanne selskaber og institutter bør ikke være omfattet af forordningen, da de er underlagt særlige ordninger, og da de nationale tilsynsmyndigheder i en vis grad har meget vidtgående udøvende beføjelser.

(10) Insolvensbehandling indebærer ikke nødvendigvis en retslig myndigheds medvirken. Udtrykket »ret« bør i denne forordning fortolkes bredt og omfatte en person eller instans, som i henhold til national lovgivning har kompetence til at indlede insolvensbehandlinger. For at være omfattet af forordningen bør bobehandlinger (herunder lovbestemte retshandlinger og formaliteter) ikke blot være i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning. De bør også være officielt anerkendt og have retskraft i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, og bør være kollektive behandlinger, som medfører, at skyldneren helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator.

(11) Denne forordning accepterer, at det som følge af store forskelle i den materielle ret ikke er hensigtsmæssigt at indføre en fælles procedure for insolvensbehandling med generel gyldighed for Fællesskabet som helhed. At lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, skulle anvendes uden undtagelse ville på denne baggrund ofte give anledning til problemer. Dette gælder eksempelvis for de meget forskelligt udformede sikringsrettigheder, som findes i Fællesskabet. Men også de fortrinsrettigheder, nogle kreditorer har under insolvensbehandlingen, er i visse tilfælde udformet yderst forskelligt. Denne forordning bør søge at tage hensyn hertil på to måder. Dels bør der fastlægges særlige regler om den lovgivning, der finder anvendelse i forbindelse med særligt betydningsfulde rettigheder og retsforhold (f.eks. tinglige rettigheder og arbejdsaftaler). Dels bør der parallelt med en hovedinsolvensbehandling med universel gyldighed åbnes mulighed for også at indlede territorial insolvensbehandling, som kun vedrører de aktiver, der befinder sig i den medlemsstat, hvor denne insolvensbehandling indledes.

(12) Ved denne forordning bliver det muligt at indlede hovedinsolvensbehandlingen i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig. En sådan hovedinsolvensbehandling

([1]) EFT L 299 af 31.12.1972, s. 32.
([2]) EFT L 204 af 2.8.1975, s. 28.
EFT L 304 af 30.10.1978, s. 1.
EFT L 388 af 31.12.1982, s. 1.
EFT L 285 af 3.10.1989, s. 1.
EFT C 15 af 15.1.1997, s. 1.

▼B

har universel gyldighed og omfatter alle skyldnerens aktiver. For at beskytte de mange forskellige interesser gør denne forordning det muligt at indlede en sekundær insolvensbehandling, som afvikles parallelt med hovedinsolvensbehandlingen. Den sekundære insolvensbehandling kan indledes i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted. Den sekundære insolvensbehandling har kun virkning for de aktiver, som befinder sig på den pågældende medlemsstats område. Ufravigelige regler om samordning med hovedinsolvensbehandlingen sikrer den nødvendige ensartethed i Fællesskabet.

(13) Centret for skyldnerens hovedinteresser bør være det sted, hvor skyldneren normalt forvalter sine interesser, og det er således identificerbart for tredjemand.

(14) Denne forordning finder kun anvendelse på bobehandlinger, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig i Fællesskabet.

(15) Denne forordnings kompetenceregler fastsætter kun den internationale kompetence, dvs. de udpeger den medlemsstat, hvis retter kan indlede insolvensbehandling. Den stedlige kompetence inden for den pågældende medlemsstat afgøres efter denne medlemsstats nationale lovgivning.

(16) Den ret, som har kompetence til at indlede hovedinsolvensbehandlingen, bør kunne træffe afgørelse om anvendelse af foreløbige og sikrende retsmidler fra det øjeblik, hvor der anmodes om indledning af insolvensbehandling. For at sikre insolvensbehandlingens effektivitet er det meget vigtigt, at der kan anvendes sikrende retsmidler både forud for og efter indledningen af insolvensbehandlingen. I den henseende bør denne forordning give forskellige muligheder. For det første bør den ret, som har kompetence til at indlede hovedinsolvensbehandlingen, også kunne træffe afgørelse om anvendelse af foreløbige sikrende retsmidler over for aktiver, som befinder sig på andre medlemsstaters område. For det andet bør en midlertidig kurator, som er udpeget inden indledningen af hovedinsolvensbehandlingen, kunne anmode om, at der i de medlemsstater, hvor skyldneren har et forretningssted, anvendes de sikrende retsmidler, som de pågældende medlemsstaters lovgivning åbner mulighed for.

(17) Forud for indledningen af hovedinsolvensbehandlingen bør retten til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted, begrænses til lokale kreditorer og til det lokale forretningssteds kreditorer eller til tilfælde, hvor der ikke kan indledes hovedinsolvensbehandling i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig. Grunden til denne begrænsning er, at det kun i strengt nødvendige tilfælde skal være muligt at indgive begæring om indledning af territoriale insolvensbehandlinger, inden hovedinsolvensbehandlingen er indledt. Hvis der indledes hovedinsolvensbehandling, bliver den territoriale insolvensbehandling en sekundær insolvensbehandling.

(18) Denne forordning begrænser ikke kredsen af personer med ret til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted, når først hovedinsolvensbehandlingen er indledt. Kurator for hovedinsolvensbehandlingen eller enhver anden, som har kompetence hertil efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat, kan indgive begæring om indledning af en sekundær insolvensbehandling.

(19) Sekundære insolvensbehandlinger kan tjene forskellige formål ud over at beskytte lokale interesser. Der kan være tilfælde, hvor skyldnerens bo er for kompliceret til at blive administreret under ét, eller hvor forskellene i de berørte retssystemer er så store, at der kan opstå vanskeligheder i forbindelse med udvi-

▼B

delsen af virkningerne efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, til de øvrige medlemsstater, hvor aktiverne befinder sig. Kurator for hovedinsolvensbehandlingen kan derfor indgive begæring om indledning af sekundære insolvensbehandlinger, når en effektiv forvaltning af boet gør det påkrævet.

(20) Hovedinsolvensbehandlingen og de sekundære insolvensbehandlinger vil dog kun kunne medvirke til en effektiv realisation af konkursmassen, hvis der foretages en samordning af alle de indledte insolvensbehandlinger. En væsentlig forudsætning herfor er et tæt samarbejde mellem de forskellige kuratorer, navnlig med fyldestgørende udveksling af oplysninger. For at sikre hovedinsolvensbehandlingens forrang bør kurator for denne insolvensbehandling have flere muligheder for at øve indflydelse på de samtidige sekundære insolvensbehandlinger. Han bør f.eks. kunne fremsætte forslag om en saneringsplan eller tvangsakkord eller begære udsættelse af realisationen af aktiverne under den sekundære insolvensbehandling.

(21) Enhver kreditor med sædvanligt opholdssted, med bopæl eller med hjemsted i Fællesskabet bør have ret til at anmelde sine fordringer i skyldners bo under enhver insolvensbehandling, der er indledt i Fællesskabet. Dette bør også gælde for skattemyndighederne og socialsikringsorganerne. For at sikre kreditorerne en ensartet behandling må udlodningen af provenuet imidlertid samordnes. Hver kreditor bør kunne beholde, hvad han har opnået i forbindelse med en insolvensbehandling, men bør først kunne tage del i udlodningen fra boet under en anden insolvensbehandling, når kreditorer med samme plads i konkursordenen har opnået en tilsvarende procentvis dividende.

(22) Denne forordning bør indeholde bestemmelser om umiddelbar anerkendelse af afgørelser vedrørende indledning, afvikling og afslutning af insolvensbehandlinger, som falder inden for denne forordnings anvendelsesområde, og af afgørelser, der er truffet i umiddelbar tilknytning til sådanne insolvensbehandlinger. Den automatiske anerkendelse bør således medføre, at de virkninger, der tillægges en insolvensbehandling af lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, udvides til alle de øvrige medlemsstater. Anerkendelsen af de afgørelser, der træffes af medlemsstaternes retter, bør bygge på princippet om gensidig tillid. Med henblik herpå bør grundene til ikke-anerkendelse begrænses til det strengt nødvendige. Dette princip bør også lægges til grund ved bilæggelsen af den konflikt, der opstår, når retterne i to medlemsstater begge anser sig for kompetente til at indlede en hovedinsolvensbehandling. Den afgørelse, der træffes af den ret, som først indleder insolvensbehandling, bør anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at disse har beføjelse til at underkaste denne rets afgørelse en retslig kontrol.

(23) Denne forordning bør for de sagsområder, den dækker, fastlægge ensartede lovvalgsregler, som på deres anvendelsesområde træder i stedet for de nationale internationalprivatretlige regler. Medmindre andet er fastsat, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes (lex concursus), anvendes. Denne lovvalgsregel bør gælde både for hovedinsolvensbehandlingen og for territoriale insolvensbehandlinger. Lex concursus fastsætter alle insolvensbehandlingens virkninger, såvel de processuelle som de materielle, for de berørte personer og de berørte retsforhold. Den fastsætter alle betingelserne for en insolvensbehandlings indledning, afvikling og afslutning.

(24) Den automatiske anerkendelse af en insolvensbehandling, som almindeligvis er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, kan kollidere med de regler, som gælder for transaktioner, der foretages i andre medlemsstater. Til beskyttelse af berettigede forventninger og omsætningssikker-

▼B

heden i andre medlemsstater end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, bør der fastsættes bestemmelser om en række undtagelser fra denne hovedregel.

(25) I forbindelse med tinglige rettigheder er der et særligt behov for en særbestemmelse, som afviger fra lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, da disse rettigheder er af stor betydning for långivningen. Stiftelsen, gyldigheden og omfanget af tinglige rettigheder bør derfor almindeligvis reguleres af lovgivningen på det sted, hvor aktiverne befinder sig, og bør ikke berøres af indledningen af insolvensbehandlingen. Indehaveren af den tinglige ret bør således fortsat kunne gøre sin ret gældende til at udtage sikkerheden af boet. Hvis der i henhold til lex rei sitae knytter sig tinglige rettigheder til aktiver i én medlemsstat, men hovedinsolvensbehandlingen gennemføres i en anden medlemsstat, bør kurator for hovedinsolvensbehandlingen kunne begære en sekundær insolvensbehandling indledt i det jurisdiktionsområde, hvor de tinglige rettigheder består, hvis skyldneren har forretningssted dér. Hvis der ikke indledes en sekundær insolvensbehandling, skal det overskydende provenu ved salget af de aktiver, som de tinglige rettigheder er knyttet til, overdrages til kurator for hovedinsolvensbehandlingen.

(26) Selv om modregning ikke er tilladt i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, bør en kreditor alligevel være berettiget til modregning, hvis modregning er mulig efter den lovgivning, som gælder for den insolvente skyldners fordring. Modregning bliver således reelt en from for garanti baseret på retsforskrifter, som den pågældende kreditor kan sætte sin lid til, når fordringen opstår.

(27) Der er endvidere et særligt behov for beskyttelse i forbindelse med betalingssystemer og finansielle markeder. Dette gælder f. eks. for mekanismer som close-out-netting og netting, som forekommer i disse systemer, samt for salg af værdipapirer og for de garantier, der stilles til sikring af sådanne transaktioner, jf. navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer ([1]). For sådanne transaktioner bør derfor alene gælde den lovgivning, der finder anvendelse på det pågældende system eller marked. Formålet med denne bestemmelse er at undgå, at de mekanismer for betaling og afvikling af transaktioner, som omfattes af betalings- og afregningssystemer, eller som anvendes på medlemsstaternes organiserede finansielle markeder, kan ændres i tilfælde af en forretningspartners konkurs. Direktiv 98/26/EF indeholder særbestemmelser, som bør have forrang for de generelle bestemmelser i nærværende forordning.

(28) Til beskyttelse af arbejdstagere og arbejdspladser skal spørgsmålet om virkningerne af en insolvensbehandling for videreførelsen eller afslutningen af et ansættelsesforhold og for de rettigheder og pligter, som parterne i et sådant arbejdsforhold har, afgøres efter den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen i henhold til de almindelige lovvalgsregler. Andre konkursretlige spørgsmål, f.eks. om arbejdstagernes fordringer er beskyttet som privilegerede fordringer samt om disse eventuelle privilegerede fordringers placering i konkursordenen, bør afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes.

(29) Af hensyn til erhvervslivet bør hovedindholdet af afgørelsen om indledning af insolvensbehandling på kurators anmodning bekendtgøres i de øvrige medlemsstater. En medlemsstat kan foreskrive obligatorisk bekendtgørelse, hvis der befinder sig et forretningssted på dens område. Bekendtgørelsen bør dog i intet

([1]) EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45.

▼B

tilfælde være en forudsætning for anerkendelsen af den udenlandske insolvensbehandling.

(30) Det kan forekomme, at nogle af de berørte personer er uvidende om, at der er indledt insolvensbehandling, og i god tro handler i strid med de nye omstændigheder. Med henblik på at beskytte sådanne personer, der som følge af ukendskab til den udenlandske insolvensbehandling opfylder en forpligtelse over for skyldneren, selv om den skulle have været opfyldt over for den udenlandske kurator, bør det fastsættes, at en sådan opfyldelse eller betaling frigør den pågældende person.

(31) Til denne forordning bør der knyttes bilag, som vedrører insolvensbehandlingens afvikling. Da disse bilag udelukkende vedrører medlemsstaternes lovgivning, er der særlige og begrundede hensyn, som taler for, at Rådet forbeholder sig retten til at ændre disse bilag, så der kan tages hensyn til eventuelle ændringer af medlemsstaternes nationale lovgivning.

(32) Det Forenede Kongerige og Irland har i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.

(33) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på kollektive bobehandlinger som følge af en skyldners insolvens, der medfører, at skyldneren helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på insolvensbehandling af forsikringsselskaber og kreditinstitutter, investeringsselskaber, der præsterer tjenesteydelser, som indebærer, at de ligger inde med tredjemands kapital eller værdipapirer, samt investeringsinstitutter.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

a) »Insolvensbehandling«: de i artikel 1, stk. 1, nævnte kollektive bobehandlinger. Disse bobehandlinger er opført i bilag A.

b) »Kurator«: en person eller et organ, som har til opgave at forvalte eller realisere massen eller at føre tilsyn med forvaltningen af skyldnerens forretninger. Disse personer og organer er opført i bilag C.

c) »Likvidation«: en insolvensbehandling som defineret i litra a), der medfører, at skyldnerens aktiver realiseres, herunder også de tilfælde,

▼B

hvor insolvensbehandlingen afsluttes enten som følge af en tvangsakkord eller andre foranstaltninger, der bringer skyldnerens insolvens til ophør, eller fordi aktiverne ikke er tilstrækkelige. Disse bobehandlinger er opført i bilag B.

d) »Ret«: en retsinstans eller en anden myndighed i en medlemsstat, som har kompetence til at indlede insolvensbehandling eller træffe afgørelser under insolvensbehandlingen.

e) »Afgørelse«: i forbindelse med indledning af insolvensbehandling eller udpegelse af kurator en beslutning truffet af en ret, som er kompetent til at indlede en sådan behandling eller til at udpege en kurator.

f) »Tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning«: det tidspunkt, hvor afgørelsen om indledning af insolvensbehandling får virkning, uanset om afgørelsen er endelig.

g) »Medlemsstat, i hvilken en formuegenstand befinder sig«:

— for fysiske genstande: den medlemsstat, på hvis område genstanden befinder sig

— for formuegenstande og rettigheder, hvortil ejendomsretten eller adkomsten skal noteres i et offentligt register: den medlemsstat, hvor registret føres

— for fordringer: den medlemsstat, på hvis område fordringens debitor har centret for sine hovedinteresser som fastsat i artikel 3, stk. 1.

h) »Forretningssted«: ethvert sted, hvorfra skyldneren udøver en ikkeforbigående økonomisk eller erhvervsmæssig aktivitet under anvendelse af menneskelige midler og reelle produktionsfaktorer.

Artikel 3

International kompetence

1. Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling. For selskabers og juridiske personers vedkommende anses det vedtægtsmæssige hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres.

2. Befinder centret for skyldnerens hovedinteresser sig på en medlemsstats område, har retterne i en anden medlemsstat kun kompetence til at indlede insolvensbehandling mod denne skyldner, hvis han har et forretningssted på denne anden medlemsstats område. Denne insolvensbehandling kan kun omfatte den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig på sidstnævnte medlemsstats område.

3. Er der indledt insolvensbehandling i henhold til stk. 1, bliver en insolvensbehandling, som senere indledes i henhold til stk. 2, en sekundær insolvensbehandling. Denne insolvensbehandling skal være en likvidation.

4. En territorial insolvensbehandling som omhandlet i stk. 2 kan kun indledes inden indledningen af en hovedinsolvensbehandling i henhold til stk. 1, såfremt:

a) der ikke kan indledes hovedinsolvensbehandling i henhold til stk. 1 på grund af bestemmelseme i lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, eller

b) anmodningen om territorial insolvensbehandling er indgivet af en kreditor, som har sin bopæl, sit sædvanlige opholdssted eller sit hjemsted i den medlemsstat, hvor det pågældende forretningssted befinder sig, eller hvis fordring er opstået i forbindelse med forretningsstedets drift.

▼B

Artikel 4

Den lovgivning, der finder anvendelse

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, er det konkurslovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes, der gælder for insolvensbehandlingen og dens virkninger.

2. Lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, er bestemmende for betingelserne for insolvensbehandlingens indledning og afslutning samt for dens forløb. Lovgivningen bestemmer navnlig:

a) hvilke skyldnere der kan gøres til genstand for en insolvensbehandling under hensyn til deres status

b) hvilke aktiver der indgår i konkursmassen, og hvordan der skal forholdes med hensyn til aktiver, som skyldneren erhverver efter insolvensbehandlingens indledning

c) skyldners og kurators respektive beføjelser

d) på hvilke betingelser der kan foretages gyldig modregning

e) insolvensbehandlingens virkning for ikke opfyldte aftaler, som skyldneren er part i

f) hvorledes insolvensbehandlingen virker på individualforfølgningsforanstaltninger bortset fra verserende retssager

g) hvilke fordringer der skal anmeldes i skyldnerens bo, og hvordan der skal forholdes med hensyn til fordringer, som er opstået efter insolvensbehandlingens indledning

h) reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer

i) reglerne for udlodning af provenuet ved realisation af aktiverne, konkursordenen samt hvilke rettigheder de kreditorer har, som har opnået delvis fyldestgørelse efter insolvensbehandlingens indledning på grundlag af en tinglig rettighed eller ved modregning

j) betingelserne for og virkningerne af insolvensbehandlingens afslutning, navnlig ved tvangsakkord

k) hvilke rettigheder kreditorerne har efter insolvensbehandlingens afslutning

l) hvem der skal betale omkostningerne og udgifterne i forbindelse med insolvensbehandlingen

m) reglerne for, at retshandler, som er til skade for alle kreditorerne, er ugyldige i sig selv, kan omstødes eller kan anfægtes.

Artikel 5

Tredjemands tinglige rettigheder

1. Indledningen af insolvensbehandlingen berører ikke en kreditors eller en tredjemands tinglige ret til fysiske eller immaterielle formuegenstande, løsøre eller fast ejendom — såvel specifikke aktiver som en række uspecificerede aktiver under ét, der varierer fra tid til anden — som tilhører skyldneren, og som på tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning befinder sig på en anden medlemsstats område.

2. Rettigheder efter stk. 1 er navnlig:

a) retten til at realisere aktivet eller lade det realisere og til at lade sig fyldestgøre af provenuet eller udbyttet heraf, navnlig ved pant, herunder pant i fast ejendom

b) eneretten til at inddrive en fordring, navnlig en ret sikret ved pant i fordringen eller ved overdragelse til sikkerhed

▼B

c) retten til at forlange aktivet udleveret og/eller kræve erstatning af enhver, som besidder eller anvender det mod rettighedshaverens vilje

d) den tinglige ret til at oppebære afkastet af et aktiv.

3. Retten til at opnå en tinglig rettighed som nævnt i stk. 1, som er noteret i et offentligt register, og som kan gøres gældende over for tredjemand, betragtes som en tinglig rettighed.

4. Stk. 1 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv som omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra m).

Artikel 6

Modregning

1. Indledningen af insolvensbehandlingen berører ikke en kreditors ret til at kræve sin fordring modregnet i skyldnerens fordring, når den lovgivning, der gælder for den insolvente skyldners fordring, tillader en sådan modregning.

2. Reglen i stk. 1 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv som omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra m).

Artikel 7

Ejendomsforbehold

1. Indledningen af insolvensbehandling mod køberen af et aktiv berører ikke sælgerens rettigheder på grundlag af et ejendomsforbehold, når genstanden på tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

2. Indledningen af insolvensbehandling mod sælgeren af et aktiv efter levering af aktivet berettiger ikke til ophævelse eller annullering af salget og forhindrer ikke køberen i at erhverve ejendomsretten til det solgte aktiv, når dette på tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

3. Stk. 1 og 2 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv som omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra m).

Artikel 8

Aftaler vedrørende fast ejendom

Insolvensbehandlingens virkninger for aftaler, som giver ret til at erhverve fast ejendom eller brugsret hertil, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende.

Artikel 9

Betalingssystemer og finansielle markeder

1. Insolvensbehandlingens virkninger for rettigheder og forpligtelser for deltagere i et betalings- eller afregningssystem eller i et finansielt marked afgøres udelukkende efter den medlemsstats lovgivning, som gælder for det pågældende system eller marked, jf. dog artikel 5.

2. Stk. 1 forhindrer ikke søgsmål om ugyldighed i sig selv, ugyldighed eller omstødelse af betalinger eller transaktioner i henhold til de

▼B

bestemmelser, der gælder for det pågældende betalingssystem eller finansielle marked.

Artikel 10

Arbejdsaftaler

Insolvensbehandlingens virkninger for arbejdsaftaler og arbejdsrelationer afgøres udelukkende efter den medlemsstats lovgivning, der gælder for arbejdsaftalen.

Artikel 11

Insolvensbehandlingens virkninger for rettigheder, som kræves noteret i et offentligt register

Insolvensbehandlingens virkninger for skyldnerens rettigheder til fast ejendom, et skib eller et luftfartøj, som kræves noteret i et offentligt register, afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor registret føres.

Artikel 12

EF-patenter og EF-varemærker

I forbindelse med denne forordning kan et EF-patent, et EF-varemærke eller enhver anden ved fællesskabsbestemmelserne stiftet tilsvarende rettighed kun indgå i en insolvensbehandling, som er indledt i henhold til artikel 3, stk. 1.

Artikel 13

Skadelige handlinger

Artikel 4, stk. 2, litra m), finder ikke anvendelse, når den, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, kan godtgøre:

— at nævnte handling er undergivet lovgivningen i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, og

— at denne lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling.

Artikel 14

Beskyttelse af en erhvervende tredjemand

Hvis skyldneren ved en retshandel efter insolvensbehandlingens indledning mod modydelse afhænder:

— fast ejendom, eller

— et skib eller et luftfartøj, som kræves noteret i et offentligt register, eller

— værdipapirer, hvis eksistens forudsætter notering i et register, der er reguleret ved lov,

afgøres retshandelens gyldighed efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor registret føres, eller på hvis område den faste ejendom befinder sig.

▼B

Artikel 15

Insolvensbehandlingens virkninger for verserende retssager

Insolvensbehandlingens virkninger for en verserende retssag om et aktiv eller en rettighed i massen, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor retssagen verserer.

KAPITEL II

ANERKENDELSE AF INSOLVENSBEHANDLINGENS VIRKNINGER

Artikel 16

Princip

1. Enhver afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, anerkendes i alle de øvrige medlemsstater, så snart den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

Dette gælder også, hvis skyldneren på grund af sin status ikke kan gøres til genstand for insolvensbehandling i andre medlemsstater.

2. Anerkendelsen af en insolvensbehandling, der er indledt i henhold til artikel 3, stk. 1, er ikke til hinder for, at en anden medlemsstats ret, som har kompetence i henhold til artikel 3, stk. 2, indleder en anden insolvensbehandling. Denne insolvensbehandling er en sekundær insolvensbehandling i henhold til kapitel III.

Artikel 17

Anerkendelsens virkninger

1. En afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 1, har umiddelbart de samme virkninger i enhver anden medlemsstat, som den har efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, medmindre andet er fastsat i denne forordning, og så længe en kompetent ret i denne anden medlemsstat ikke indleder en insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 2.

2. Virkningerne af en insolvensbehandling, der er indledt af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 2, kan ikke anfægtes i andre medlemsstater. Begrænsninger i kreditorernes rettigheder, navnlig henstand eller gældseftergivelse i forbindelse med insolvensbehandlingen, kan med hensyn til formuegenstande, som befinder sig på en anden medlemsstats område, kun gøres gældende over for de kreditorer, der har givet deres samtykke dertil.

Artikel 18

Kurators beføjelser

1. En kurator, som er udpeget af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 1, kan på en anden medlemsstats område udøve alle de beføjelser, der er tillagt ham efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, så længe der i denne anden medlemsstat hverken er indledt en anden insolvensbehandling eller er truffet afgørelse om anvendelse af sikrende retsmidler som følge af en begæring om indledning af insolvensbehandling. Han kan navnlig fjerne skyldnerens formuegenstande fra den medlemsstats område, hvor de befinder sig, jf. dog artikel 5 og 7.

2. En kurator, som er udpeget af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 2, kan i enhver anden medlemsstat indenretsligt og uden-

▼B

retsligt gøre gældende, at løsøregenstande er blevet overført fra den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, til denne anden medlemsstats område efter indledningen af insolvensbehandlingen. Han kan ligeledes tage skridt til omstødelse, når det er i kreditorernes interesse.

3. Ved udøvelsen af sine beføjelser skal kurator overholde lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han har til hensigt at handle, navnlig hvad angår bestemmelserne om realisation af formuegenstande. Disse beføjelser omfatter ikke anvendelse af tvangsmidler eller retten til at bilægge tvister.

Artikel 19

Bevis for kurators udpegelse

Kurators udpegelse godtgøres ved en bekræftet kopi af den afgørelse, hvorved han er udpeget, eller ved enhver anden attest udstedt af den kompetente ret.

Der kan kræves en oversættelse til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, på hvis område kurator har til hensigt at handle. Der kræves ingen legalisering eller anden lignende formalitet.

Artikel 20

Tilbagelevering og fradrag

1. En kreditor, som efter indledning af en insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, uanset på hvilken måde, men navnlig ved tvangsfuldbyrdelse, opnår hel eller delvis fyldestgørelse for sin fordring i skyldnerens formue, som befinder sig på en anden medlemsstats område, skal levere det, han har opnået, tilbage til kurator, jf. dog artikel 5 og 7.

2. Med henblik på at sikre lige behandling af kreditorerne deltager en kreditor, som i forbindelse med en insolvensbehandling har opnået en dividende af sin fordring, først i udlodningen i forbindelse med en anden insolvensbehandling, når kreditorer med samme plads i konkursordenen eller i samme kategori har opnået en tilsvarende dividende i denne anden insolvensbehandling.

Artikel 21

Bekendtgørelse

1. Kurator kan kræve, at hovedindholdet af afgørelsen om indledning af insolvensbehandling og i givet fald af afgørelsen om kurators udpegelse bekendtgøres i de andre medlemsstater efter disse medlemsstaters regler om bekendtgørelse. Bekendtgørelsen indeholder desuden nærmere oplysning om, hvem der er udpeget til kurator, og om der foreligger kompetence i henhold til artikel 3, stk. 1, eller artikel 3, stk. 2.

2. En medlemsstat kan dog foreskrive obligatorisk bekendtgørelse, hvis skyldneren har et forretningssted på dens område. I så fald træffer kurator eller enhver anden myndighed, som har beføjelse hertil i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt i henhold til artikel 3, stk. 1, de nødvendige foranstaltninger til, at bekendtgørelsen finder sted.

▼B

Artikel 22

Notering i et offentligt register

1. Kurator kan kræve, at en afgørelse om indledning af insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, tinglyses i tingbogen og registreres i handelsregistret og alle andre offentlige registre, som føres i de øvrige medlemsstater.

2. En medlemsstat kan dog foreskrive obligatorisk registrering mv. I så fald træffer kurator eller enhver anden myndighed, som har beføjelse hertil i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt i henhold til artikel 3, stk. 1, de nødvendige foranstaltninger til, at tinglysningen eller registreringen finder sted.

Artikel 23

Omkostninger

Omkostningerne i forbindelse med bekendtgørelse og notering i henhold til artikel 21 og 22 betragtes som omkostninger og udgifter i forbindelse med insolvensbehandlingen.

Artikel 24

Opfyldelse af en forpligtelse over for skyldneren

1. En person, som i en medlemsstat opfylder en forpligtelse over for skyldneren i en insolvensbehandling, der er indledt i en anden medlemsstat, selv om han skulle have gjort det over for kurator for denne insolvensbehandling, frigøres, hvis han ikke havde kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt.

2. En person, som har opfyldt en sådan forpligtelse inden bekendtgørelsen i henhold til artikel 21, formodes ikke at have haft kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt, medmindre andet godtgøres; en person, som har foretaget ovennævnte handling, efter at den i artikel 21 omhandlede bekendtgørelse har fundet sted, formodes at have haft kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt, medmindre andet godtgøres.

Artikel 25

Anerkendelse af andre retsafgørelser og deres eksigibilitet

1. Retsafgørelser, som træffes af den ret, hvis afgørelse om indledning af insolvensbehandling anerkendes i overensstemmelse med artikel 16, og som vedrører gennemførelsen og afslutningen af insolvensbehandlingen, samt en af denne ret stadfæstet tvangsakkord anerkendes umiddelbart. Sådanne afgørelser fuldbyrdes efter artikel 31-51 (bortset fra artikel 34, stk. 2) i Bruxelles-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionerne om tiltrædelse af nævnte konvention.

Første afsnit gælder tilsvarende for retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, også når de er truffet af en anden ret.

Første afsnit gælder tilsvarende for retsafgørelser om sikrende retsmidler, som er truffet efter begæringen om indledning af insolvensbehandling.

2. Den i stk. 1 omhandlede konvention gælder for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af andre end de i stk. 1 omhandlede retsafgørelser, for så vidt den finder anvendelse herpå.

▼B

3. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anerkende og fuldbyrde en i stk. 1 omhandlet afgørelse, som kan medføre indskrænkninger i den personlige frihed eller krænkelse af brevhemmeligheden.

Artikel 26 [1]

Ordre public

En medlemsstat kan nægte at anerkende en insolvensbehandling, der er indledt i en anden medlemsstat, eller at fuldbyrde en afgørelse, der er truffet som led i en sådan insolvensbehandling, hvis anerkendelsen eller fuldbyrdelsen vil få virkninger, som klart strider mod grundlæggende retsprincipper i denne medlemsstat, herunder navnlig de forfatningssikrede individuelle rettigheder og friheder.

KAPITEL III

SEKUNDÆRE INSOLVENSBEHANDLINGER

Artikel 27

Indledning af insolvensbehandlinger

Har en medlemsstats ret i henhold til artikel 3, stk. 1, indledt en insolvensbehandling, som er anerkendt i en anden medlemsstat (hovedinsolvensbehanding), kan der i denne anden medlemsstat, hvor en ret har kompetence i henhold til artikel 3, stk. 2, indledes en sekundær insolvensbehandling, uden at der i denne anden medlemsstat tages stilling til, om skyldneren er insolvent. Denne insolvensbehandling skal være en af de bobehandlinger, der er nævnt i bilag B. Insolvensbehandlingen kan kun vedrøre de af skyldnerens formuegenstande, som befinder sig på denne anden medlemsstats område.

Artikel 28

Den lovgivning, der finder anvendelse

Medmindre andet er bestemt i denne forordning, er det lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den sekundære insolvensbehandling er indledt, der finder anvendelse på den sekundære insolvensbehandling.

Artikel 29

Ret til at indgive begæring om insolvensbehandling

Begæring om sekundær insolvensbehandling kan indgives af

a) kurator for en hovedinsolvensbehandling

b) enhver anden person eller myndighed, som har ret til at indgive begæringen om insolvensbehandling efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område begæringen om sekundær insolvensbehandling ønskes indgivet.

Artikel 30

Forudbetaling til dækning af omkostninger

Hvis lovgivningen i den medlemsstat, hvor der er begæret sekundær insolvensbehandling, kræver, at massen er tilstrækkelig til helt eller

[1] Se erklæringen fra Portugal vedrørende anvendelsen af artikel 26 og 37 (EFT C 183 af 30.6.2000, s. 1).

▼B

delvis at dække omkostningerne i forbindelse med insolvensbehandlingen, kan den ret, der har modtaget begæringen, af rekvirenten kræve forudbetaling til dækning af omkostningerne eller passende sikkerhedsstillelse.

Artikel 31

Samarbejds- og oplysningspligt

1. Med forbehold af regleme om begrænsninger i videregivelsen af oplysninger har kurator for hovedinsolvensbehandlingen og kuratorerne for de sekundære insolvensbehandlinger en gensidig oplysningspligt. De skal straks give hinanden oplysninger om alle forhold, som kan være nyttige for den anden insolvensbehandling, navnlig om, hvor langt man er nået med anmeldelsen og prøvelsen af fordringerne, og om foranstaltninger, der sigter mod at afslutte insolvensbehandlingen.

2. Med forbehold af de bestemmelser, der gælder for hver enkelt insolvensbehandling, har kurator for hovedinsolvensbehandlingen og kuratorerne for de sekundære insolvensbehandlinger pligt til at samarbejde.

3. Kurator for en sekundær insolvensbehandling skal tidligt give kurator for hovedinsolvensbehandlingen lejlighed til at fremsætte forslag vedrørende realisation eller anvendelse af aktiverne i den sekundære insolvensbehandling.

Artikel 32

Udøvelse af kreditorernes rettigheder

1. Enhver kreditor kan anmelde sine fordringer i hovedinsolvensbehandlingen og i alle sekundære insolvensbehandlinger.

2. Kurator for hovedinsolvensbehandlingen og kurator for en sekundær insolvensbehandling anmelder i andre insolvensbehandlinger fordringer, der allerede er anmeldt i den insolvensbehandling, som de er udpeget til kuratorer for, hvis dette tjener kreditorerne i sidstnævnte insolvensbehandling, idet kreditorerne dog, såfremt den lov, der finder anvendelse, giver hjemmel hertil, har ret til at modsætte sig dette eller til at trække deres fordringer tilbage.

3. Kurator for en hovedinsolvensbehandling eller en sekundær insolvensbehandling har ret til at deltage i en anden insolvensbehandling på samme måde som en kreditor, navnlig ved at deltage i skiftesamlinger.

Artikel 33

Udsættelse af likvidationen

1. Den ret, der har indledt den sekundære insolvensbehandling, udsætter helt eller delvis likvidationen efter anmodning fra kurator for hovedinsolvensbehandlingen, dog således at retten kan kræve, at kurator for hovedinsolvensbehandlingen i så fald træffer alle passende foranstaltninger for at sikre kreditorernes interesser i den sekundære insolvensbehandling og enkelte kreditorgruppers interesser. Anmodningen fra kurator i hovedinsolvensbehandlingen kan i øvrigt kun afvises, hvis den helt klart er uden interesse for kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen. Udsættelsen af likvidationen kan kræves for højst tre måneder. Den kan forlænges for tidsrum af samme længde.

2. Den i stk. 1 omhandlede ret ophæver udsættelsen af likvidationen:

— på anmodning af kurator for hovedinsolvensbehandlingen

— på eget initiativ, på anmodning af en kreditor eller på anmodning af kurator for den sekundære insolvensbehandling, hvis denne foran-

▼B

staltning ikke længere forekommer berettiget, navnlig henset til den interesse, kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen eller i den sekundære insolvensbehandling har heri.

Artikel 34

Foranstaltninger, som bringer den sekundære insolvensbehandling til ophør

1. Hvis den lovgivning, der finder anvendelse på den sekundære insolvensbehandling, åbner mulighed for at afslutte insolvensbehandlingen uden likvidation ved hjælp af en saneringsplan, en tvangsakkord eller en tilsvarende foranstaltning, har kurator for hovedinsolvensbehandlingen beføjelse til selv at foreslå en sådan foranstaltning.

Afslutningen af den sekundære insolvensbehandling ved en af de i første afsnit omhandlede foranstaltninger kan kun finde sted med samtykke fra kurator for hovedinsolvensbehandlingen eller, hvis denne ikke giver sit samtykke, hvis foranstaltningen ikke berører de økonomiske interesser, som kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen har.

2. Begrænsninger i kreditorernes rettigheder, såsom henstand eller gældseftergivelse i forbindelse med en foranstaltning som omhandlet i stk. 1, der foreslås i forbindelse med en sekundær insolvensbehandling, kan kun få virkning over for den del af skyldnerens aktiver, som ikke er omfattet af denne insolvensbehandling, hvis alle berørte kreditorer giver deres samtykke.

3. Under udsættelsen af likvidationen i henhold til artikel 33 kan kun kurator for hovedinsolvensbehandlingen eller skyldneren med kurators samtykke foreslå foranstaltninger som omhandlet i stk. 1 i forbindelse med den sekundære insolvensbehandling; ingen andre forslag til en sådan foranstaltning kan sættes under afstemning eller godkendes.

Artikel 35

Overskud fra den sekundære insolvensbehandling

Hvis det ved realisationen af aktiver i den sekundære insolvensbehandling er muligt at betale samtlige fordringer, som er anerkendt under denne insolvensbehandling, skal den kurator, der er udpeget for denne insolvensbehandling, omgående overføre overskydende aktiver til kurator for hovedinsolvensbehandlingen.

Artikel 36

Efterfølgende indledning af hovedinsolvensbehandlingen

Indledes der insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, efter at en anden insolvensbehandling i en anden medlemsstat er indledt i henhold til artikel 3, stk. 2, finder artikel 31-35 anvendelse på den først indledte insolvensbehandling, i det omfang gennemførelsen af denne insolvensbehandling tillader det.

Artikel 37 **([1])**

Ændring af en tidligere indledt insolvensbehandling

Kurator for hovedinsolvensbehandlingen kan anmode om, at en i bilag A nævnt bobehandling, der tidligere er indledt i en anden medlemsstat, ændres til en likvidation, hvis dette gavner hovedinsolvensbehandlingens kreditorers interesser.

([1]) Se erklæringen fra Portugal vedrørende anvendelsen af artikel 26 og 37 (EFT C 183 af 30.6.2000, s. 1).

▼B

Den kompetente ret i henhold til artikel 3, stk. 2, træffer afgørelse om denne ændring til en af de i bilag B nævnte bobehandlinger.

Artikel 38

Sikrende retsmidler

Når retten i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, stk. 1, udpeger en midlertidig kurator for at sikre skyldnerens aktiver, kan denne midlertidige kurator anmode om, at der træffes alle foranstaltninger til bevarelse eller sikring af den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig i en anden medlemsstat, i overensstemmelse med denne anden medlemsstats lovgivning, i tidsrummet mellem indgivelsen af begæringen om insolvensbehandling og afgørelsen om indledning af insolvensbehandling.

KAPITEL IV

UNDERRETNING AF KREDITORER OG ANMELDELSE AF FORDRINGER

Artikel 39

Ret til at anmelde fordringer

Kreditorer, som har deres sædvanlige opholdssted, deres bopæl eller deres hjemsted i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, herunder medlemsstaternes skattemyndigheder og socialsikringsorganer, har ret til at anmelde deres fordringer skriftligt i forbindelse med insolvensbehandlingen.

Artikel 40

Pligt til at underrette kreditorerne

1. Så snart der indledes insolvensbehandling i en medlemsstat, underretter retten i denne medlemsstat eller den af retten udpegede kurator straks alle kendte kreditorer, som har deres sædvanlige opholdssted, deres bopæl eller deres hjemsted i de øvrige medlemsstater.

2. Denne underretning, som foretages ved fremsendelse af en meddelelse til hver enkelt kreditor, skal bl.a. indeholde oplysninger om de frister, der skal overholdes, sanktionerne i tilknytning til disse frister, det organ eller den myndighed, der har beføjelse til at modtage anmeldelse af fordringer, og de øvrige foranstaltninger. Det skal ligeledes fremgå af denne meddelelse, om kreditorer med privilegerede krav eller tinglig sikkerhed behøver at anmelde deres fordring.

Artikel 41

Oplysninger ved anmeldelse af fordringer

Kreditorerne sender kopi af eventuel dokumentation og anfører fordringens art, hvornår den er opstået og dens størrelse, samt hvorvidt de påberåber sig, at der er tale om en privilegeret fordring, en tinglig sikkerhed eller et ejendomsforbehold, og hvilke formuegenstande den pågældende sikkerhed omfatter.

▼B

Artikel 42

Sprog

1. Underretningen i henhold til artikel 40 finder sted på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt. Til dette formål benyttes en formular med overskriften »Opfordring til anmeldelse af fordringer. Vær opmærksom på fristerne« på alle Den Europæiske Unions institutioners officielle sprog.

2. Kreditorer, som har deres sædvanlige opholdssted, deres bopæl eller deres hjemsted i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, kan anmelde deres fordringer på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i denne medlemsstat. I så fald skal anmeldelsen dog være forsynet med overskriften »Anmeldelse af fordring« på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt. Desuden kan der kræves en oversættelse til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

KAPITEL V

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 43

Tidsmæssig anvendelse

Bestemmelserne i denne forordning finder kun anvendelse på insolvensbehandlinger, der indledes efter forordningens ikrafttræden. Retshandler foretaget af skyldneren inden forordningens ikrafttræden er fortsat underlagt den lovgivning, der var gældende for dem på det tidspunkt, hvor de blev foretaget.

Artikel 44

Forholdet til konventioner

1. Når denne forordning er trådt i kraft, træder den i forholdet mellem medlemsstaterne, på de sagsområder den vedrører, i stedet for konventioner, som er indgået mellem to eller flere medlemsstater, herunder især:

a) konventionen mellem Belgien og Frankrig om retternes kompetence samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Paris den 8. juli 1899

b) konventionen mellem Belgien og Østrig om konkurs, akkord og betalingshenstand (med tillægsprotokol af 13. juni 1973), undertegnet i Bruxelles den 16. juli 1969

c) konventionen mellem Belgien og Nederlandene om retternes stedlige kompetence, om konkurs samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Bruxelles den 28. marts 1925

d) traktaten mellem Tyskland og Østrig om konkurs og akkord, undertegnet i Wien den 25. maj 1979

e) konventionen mellem Frankrig og Østrig om domstolskompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser om konkurs, undertegnet i Wien den 27. februar 1979

▼B

f) konventionen mellem Frankrig og Italien om fuldbyrdelse af domme i civile og kommercielle sager, undertegnet i Rom den 3. juni 1930

g) konventionen mellem Italien og Østrig om konkurs og akkord, undertegnet i Rom den 12. juli 1977

h) konventionen mellem Kongeriget Nederlandene og Forbundsrepublikken Tyskland om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og andre eksigible dokumenter i civile og kommercielle sager, undertegnet i Haag den 30. august 1962

i) konventionen mellem Det Forenede Kongerige og Kongeriget Belgien om gensidig fuldbyrdelse af domme i civile og kommercielle sager, med dertil hørende protokol, undertegnet i Bruxelles den 2. maj 1934

j) konventionen mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om konkurs, undertegnet i København den 7. november 1933

k) den europæiske konvention om visse internationale aspekter af konkurs, undertegnet i Istanbul den 5. juni 1990

▼A1

l) konventionen mellem Folkerepublikken Jugoslavien og Kongeriget Grækenland om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, undertegnet i Athen den 18. juni 1959

m) aftalen mellem Folkerepublikken Jugoslavien og Republikken Østrig om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser afsagt ved handelsvoldgift, undertegnet i Beograd den 18. marts 1960

n) aftalen mellem Folkerepublikken Jugoslavien og Republikken Italien om gensidigt samarbejde om civilsager og administrative sager, undertegnet i Rom den 3. december 1960

o) aftalen mellem Den Socialistiske Folkerepublik Jugoslavien og Kongeriget Belgien om gensidigt samarbejde om civil- og handelsretlige sager, undertegnet i Beograd den 24. september 1971

p) konventionen mellem Jugoslaviens og Frankrigs regeringer om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, undertegnet i Paris den 18. maj 1971

q) aftalen mellem Den Socialistiske Republik Tjekkoslovakiet og Den Hellenske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Athen den 22. oktober 1980 og fortsat i kraft mellem Den Tjekkiske Republik og Grækenland

r) aftalen mellem Den Socialistiske Republik Tjekkoslovakiet og Republikken Cypern om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Nicosia den 23. april 1982 og fortsat i kraft mellem Den Tjekkiske Republik og Cypern

s) traktaten mellem Den Socialistiske Republik Tjekkoslovakiets regering og Republikken Frankrigs regering om gensidig retshjælp, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i civilretlige, familieretlige og handelsretlige sager, undertegnet i Paris den 10. maj 1984 og fortsat i kraft mellem Den Tjekkiske Republik og Frankrig

t) traktaten mellem Den Socialistiske Republik Tjekkoslovakiet og Den Italienske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Prag den 6. december 1985 og fortsat i kraft mellem Den Tjekkiske Republik og Italien

u) aftalen mellem Republikken Letland, Republikken Estland og Republikken Litauen om gensidig retshjælp og retsforhold, undertegnet i Tallinn den 11. november 1992

▼A1

v) aftalen mellem Estland og Polen om gensidig retshjælp og retlige forhold i civilretlige, arbejdsretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Tallinn den 27. november 1998

w) aftalen mellem Republikken Litauen og Republikken Polen om gensidig retshjælp og retlige forhold i civilretlige, arbejdsretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Warszawa den 26. januar 1993

▼M3

x) konventionen mellem Den Socialistiske Republik Rumænien og Den Hellenske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, med dertil hørende protokol, undertegnet i Bukarest den 19. oktober 1972

y) konventionen mellem Den Socialistiske Republik Rumænien og Den Franske Republik om gensidig retshjælp i civil- og handelsretlige sager, undertegnet i Paris den 5. november 1974

z) aftalen mellem Folkerepublikken Bulgarien og Den Hellenske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Athen den 10. april 1976

aa) aftalen mellem Folkerepublikken Bulgarien og Republikken Cypern om gensidig retshjælp i civilretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Nicosia den 29. april 1983

(ab) aftalen mellem Folkerepublikken Bulgariens regering og Den Franske Republiks regering om gensidig retshjælp i civilretlige sager, undertegnet i Sofia den 18. januar 1989

ac) traktaten mellem Rumænien og Den Tjekkiske Republik om gensidig retshjælp i civilretlige sager, undertegnet i Bukarest den 11. juli 1994

ad) traktaten mellem Rumænien og Polen om gensidig retshjælp og retlige forhold i civilretlige sager, undertegnet i Bukarest den 15. maj 1999.

▼B

2. De konventioner, der er nævnt i stk. 1, bevarer deres gyldighed for så vidt angår bobehandlinger, som er indledt inden denne forordnings ikrafttræden.

3. Denne forordning finder ikke anvendelse:

a) i en medlemsstat, i det omfang den er uforenelig med forpligtelser på det konkursretlige område, som måtte følge af en konvention, som denne medlemsstat har indgået med et eller flere tredjelande inden denne forordnings ikrafttræden

b) i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, i det omfang den er uforenelig med forpligtelser i forbindelse med konkurs og likvidation af insolvente selskaber, som måtte følge af aftaler med Commonwealth, der eksisterer på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden.

Artikel 45

Ændring af bilag

Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på initiativ af en medlemsstat eller på forslag af Kommissionen, kan ændre bilagene.

Artikel 46

Rapporter

Senest den 1. juni 2012 og derefter hvert femte år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale

▼B

Udvalg en rapport om denne forordnings anvendelse. Rapporten ledsages i givet fald af forslag om tilpasning af denne forordning.

Artikel 47

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft den 31. maj 2002.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

▼M2

BILAG A

Bobehandlinger omhandlet i artikel 2, litra a)

BELGIË/BELGIQUE

— Het faillissement/La faillite

— Het gerechtelijk akkoord/Le concordat judiciaire

— De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes

— De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire

— De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire

— De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites

▼M3

БЪЛГАРИЯ

— Производство по несъстоятелност

▼M2

ČESKÁ REPUBLIKA

— Konkurs

— Nucené vyrovnání

— Vyrovnání

DEUTSCHLAND

— Das Konkursverfahren

— Das gerichtliche Vergleichsverfahren

— Das Gesamtvollstreckungsverfahren

— Das Insolvenzverfahren

EESTI

— Pankrotimenetlus

ΕΛΛΑΔΑ

— Η πτώχευση

— Η ειδική εκκαθάριση

— Η προσωρινή διαχείριση εταιρείας. Η διοίκηση και διαχείριση των πιστωτών

— Η υπαγωγή επιχείρησης υπό επίτροπο με σκοπό τη σύναψη συμβιβασμού με τους πιστωτές

ESPAÑA

— Concurso

FRANCE

— Sauvegarde

— Redressement judiciaire

— Liquidation judiciaire

IRELAND

— Compulsory winding-up by the court

— Bankruptcy

— The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent

— Winding-up in bankruptcy of partnerships

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court)

— Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution

▼M2

— Company examinership

ITALIA

— Fallimento

— Concordato preventivo

— Liquidazione coatta amministrativa

— Amministrazione straordinaria

ΚΥΠΡΟΣ

— Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο

— Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος

— Εκούσια εκκαθάριση από μέλη

— Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου

— Πτώχευση κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος

— Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα

LATVIJA

— Bankrots

— Izlīgums

— Sanācija

LIETUVA

— įmonės restruktūrizavimo byla

— įmonės bankroto byla

— įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka

LUXEMBOURG

— Faillite

— Gestion contrôlée

— Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif)

— Régime spécial de liquidation du notariat

MAGYARORSZÁG

— Csődeljárás

— Felszámolási eljárás

MALTA

— Xoljiment

— Amministrazzjoni

— Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri

— Stralċ mill-Qorti

— Falliment f'każ ta' negozjant

NEDERLAND

— Het faillissement

— De surseance van betaling

— De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

ÖSTERREICH

— Das Konkursverfahren

— Das Ausgleichsverfahren

POLSKA

— Postępowanie upadłościowe

▼M2

— Postępowanie układowe

— Upadłość obejmująca likwidację

— Upadłość z możliwością zawarcia układu

PORTUGAL

— O processo de insolvência

— O processo de falência

— Os processos especiais de recuperação de empresa, ou seja:

A concordata

A reconstituição empresarial

A reestruturação financeira

A gestão controlada

▼M3

ROMÂNIA

— Procedura reorganizării judiciare și a falimentului

▼M2

SLOVENIJA

— Stečajni postopek

— Skrajšani stečajni postopek

— Postopek prisilne poravnave

— Prisilna poravnava v stečaju

SLOVENSKO

— Konkurzné konanie

— Reštrukturalizačné konanie

SUOMI/FINLAND

— Konkurssi/konkurs

— Yrityssaneeraus/företagssanering

SVERIGE

— Konkurs

— Företagsrekonstruktion

UNITED KINGDOM

— Winding-up by or subject to the supervision of the court

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court)

— Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court

— Voluntary arrangements under insolvency legislation

— Bankruptcy or sequestration

▼M2

BILAG B

Bobehandlinger omhandlet i artikel 2, litra c)

BELGIË/BELGIQUE

— Het faillissement/La faillite

— De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire

— De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire

▼M3

БЪЛГАРИЯ

— Производство по несъстоятелност

▼M2

ČESKÁ REPUBLIKA

— Konkurs

— Nucené vyrovnání

DEUTSCHLAND

— Das Konkursverfahren

— Das Gesamtvollstreckungsverfahren

— Das Insolvenzverfahren

EESTI

— Pankrotimenetlus

ΕΛΛΑΔΑ

— Η πτώχευση

— Η ειδική εκκαθάριση

ESPAÑA

— Concurso

FRANCE

— Liquidation judiciaire

IRELAND

— Compulsory winding-up

— Bankruptcy

— The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent

— Winding-up in bankruptcy of partnerships

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court)

— Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution

ITALIA

— Fallimento

— Liquidazione coatta amministrativa

— Concordato preventivo con cessione dei beni

ΚΥΠΡΟΣ

— Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο

— Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου

— Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές (με την επικύρωση του Δικαστηρίου)

— Πτώχευση

— Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα

▼M2

LATVIJA

— Bankrots

LIETUVA

— įmonės bankroto byla

— įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka

LUXEMBOURG

— Faillite

— Régime spécial de liquidation du notariat

MAGYARORSZÁG

— Felszámolási eljárás

MALTA

— Stralċ volontarju

— Stralċ mill-Qorti

— Falliment inkluż il-ħruġ ta' mandat ta' qbid mill-Kuratur f'każ ta' negozjant fallut

NEDERLAND

— Het faillissement

— De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

ÖSTERREICH

— Das Konkursverfahren

POLSKA

— Postępowanie upadłościowe

— Upadłość obejmująca likwidację

PORTUGAL

— O processo de insolvência

— O processo de falência

▼M3

ROMÂNIA

— Faliment

▼M2

SLOVENIJA

— Stečajni postopek

— Skrajšani stečajni postopek

SLOVENSKO

— Konkurzné konanie

SUOMI/FINLAND

— Konkurssi/konkurs

SVERIGE

— Konkurs

UNITED KINGDOM

— Winding-up by or subject to the supervision of the court

— Winding-up through administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court)

— Bankruptcy or sequestration

▼M2

BILAG C

Kuratorer omhandlet i artikel 2, litra b)

BELGIË/BELGIQUE

— De curator/Le curateur

— De commissaris inzake opschorting/Le commissaire au sursis

— De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes

— De vereffenaar/Le liquidateur

— De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire

▼M3

БЪЛГАРИЯ

— Назначен предварително временен синдик

— Временен синдик

— (Постоянен) синдик

— Служебен синдик

▼M2

ČESKÁ REPUBLIKA

— Správce podstaty

— Předběžný správce

— Vyrovnací správce

— Zvláštní správce

— Zástupce správce

DEUTSCHLAND

— Konkursverwalter

— Vergleichsverwalter

— Sachwalter (nach der Vergleichsordnung)

— Verwalter

— Insolvenzverwalter

— Sachwalter (nach der Insolvenzordnung)

— Treuhänder

— Vorläufiger Insolvenzverwalter

EESTI

— Pankrotihaldur

— Ajutine pankrotihaldur

— Usaldusisik

ΕΛΛΑΔΑ

— Ο σύνδικος

— Ο προσωρινός διαχειριστής. Η διοικούσα επιτροπή των πιστωτών

— Ο ειδικός εκκαθαριστής

— Ο επίτροπος

ESPAÑA

— Administradores concursales

FRANCE

— Mandataire judiciaire

— Liquidateur

— Administrateur judiciaire

▼M2

— Commissaire à l'exécution du plan

IRELAND

— Liquidator

— Official Assignee

— Trustee in bankruptcy

— Provisional liquidator

— Examiner

ITALIA

— Curatore

— Commissario

— Liquidatore giudiziale

ΚΥΠΡΟΣ

— Εκκαθαριστής και προσωρινός εκκαθαριστής

— Επίσημος παραλήπτης

— Διαχειριστής της πτώχευσης

— Εξεταστής

LATVIJA

— Maksātnespējas procesa administrators

LIETUVA

— Bankrutuojančių įmonių administratorius

— Restruktūrizuojamų įmonių administratorius

LUXEMBOURG

— Le curateur

— Le commissaire

— Le liquidateur

— Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat

MAGYARORSZÁG

— Vagyonfelügyelő

— Felszámoló

MALTA

— Amministratur Proviżorju

— Riċevitur Uffiċjali

— Stralċjarju

— Manager Speċjali

— Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment

NEDERLAND

— De curator in het faillissement

— De bewindvoerder in de surseance van betaling

— De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

ÖSTERREICH

— Masseverwalter

— Ausgleichsverwalter

— Sachwalter

— Treuhänder

▼M2

— Besondere Verwalter

— Konkursgericht

POLSKA

— Syndyk

— Nadzorca sądowy

— Zarządca

PORTUGAL

— Administrador da insolvência

— Gestor judicial

— Liquidatário judicial

— Comissão de credores

▼M3

ROMÂNIA

— Administrator (judiciar)

— Lichidator (judiciar)

▼M2

SLOVENIJA

— Upravitelj prisilne poravnave

— Stečajni upravitelj

— Sodišče, pristojno za postopek prisilne poravnave

— Sodišče, pristojno za stečajni postopek

SLOVENSKO

— Predbežný správca

— Správca

SUOMI/FINLAND

— Pesänhoitaja/boförvaltare

— Selvittäjä/utredare

SVERIGE

— Förvaltare

— God man

— Rekonstruktör

UNITED KINGDOM

— Liquidator

— Supervisor of a voluntary arrangement

— Administrator

— Official receiver

— Trustee

— Provisional liquidator

— Judicial factor